

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této elektronické publikace nesmí být reprodukována nebo šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu vykonavatele majetkových práv k dílu, kterého je možné kontaktovat na adrese: Nakladatelství Masarykovy univerzity Munipress, Rybkova 19, 602 00 Brno.

All rights reserved. No part of this e-book may be reproduced or transmitted in any form or by any means without prior written permission of copyright administrator which can be contacted at Masaryk University Press, Žerotínovo náměstí 9, 601 77 Brno.

Jméno *Jan* v průběhu 12.–21. století na území dnešní České republiky¹

Jana Pleskalová

V našem příspěvku se soustředíme na antroponymum *Jan*, na jeho obměny a využití od 12. století až do současnosti.

Počátky formování češtiny spadají do 10. století, kdy se začala – stejně jako jiné slovanské jazyky – postupně vydělovat z pozdní praslovanštiny, a to z její západní části. Za nejstarší období historicky doložené češtiny bývá považováno časové rozmezí 1150–1300. V té době plnila na území dnešní České republiky funkci kulturního jazyka v celém potřebném rozsahu středověká latina (zčásti a po určitou dobu též staroslověnština): latina se uplatňovala jako jazyk liturgický, literární, diplomatický a administrativní. Čeština tehdy existovala patrně jen v podobě mluvené, neboť první souvislé české texty pocházejí až z konce 13. století. Pro poznání nejstarší češtiny jsme tedy odkázáni na nesouvislé písemné památky. Jsou to a) bohemika – česká slova týkající se české reality, která písař v cizojazyčných textech ponechával, protože je nechtěl neb nemohl přeložit, b) glosy – překlady jednotlivých slov, později též úryvků cizojazyčného textu vepsané přímo do tohoto textu, c) přípisky – samostatné záznamy v českém jazyce, které se nevážou na cizojazyčný text. Mezi nesouvislými písemnými památkami početně převládají bohemika v podobě proprií (toponyma, antroponyma), protože vlastní jména se většinou nepřekládají. Nejvýznamnějším zdrojem propriálních bohemik jsou administrativní texty, zvláště záznamy o darování či prodeji majetku, protože obsahují velké množství těchto jmen, jak domácích, tak přejatých. Jejich zásluhou se dozvídáme mnoho zajímavého nejen o nejstarší češtině, ale i o tehdejších vlastních jménech a jejich užívání.² Z uvedeného vyplývá, že bohemika umožňují sledovat vývoj proprií již od počátků češtiny.

1 Studie vznikla s podporou projektu Čeština v jednotě synchronie a diachronie – 2019, MUNI/A/1061/2018 (ID=47238).

2 Podrobněji viz Dušan Šlosar – Jana Pleskalová (2017), RANÁ STARÁ ČEŠTINA [cit. 3. 9. 2019], in *CzechEncy – Nový encyklopedický slovník češtiny* [online], eds. Petr Karlík – Marek Neku-la – Jana Pleskalová. Dostupné z [https://www.czechency.org/slovník/RANÁ STARÁ ČEŠTINA](https://www.czechency.org/slovník/RANÁ%20STARÁ%20ČEŠTINA).

V období 12.–13. století panovaly v českých zemích specifické pojmenovací zvyklosti (tzv. jednojmennost). K jednoznačnému pojmenování a identifikaci osoby na veřejnosti sloužilo jediné jméno, dnes označované jako jméno oficiální. Onu oficiální úroveň spolehlivě garantují zejména soudobé administrativní texty, z nich pak zvláště listiny zaznamenávající převod nebo prodej majetku. Významnou část tehdejší antroponymie³ tvořila jména domácí, tj. česká (často zděděná z praslovanštiny, srov. *Jaroslav*). Vyjadřovala a) charakteristiku pojmenovávané osoby na základě některé její vlastnosti (*Bradáč*, *Ščedroň*) nebo b) činnosti (*Rváč*), dále vyjadřovala c) vztah k jiné osobě, popř. k Bohu (*Budiš* < *Budislav*, *Bogumil*, tj. dnešní Bohumil), vzácně též d) vztah k místu (*Podles*). Repertoár nejstarších antroponym doplňovala e) kompozita (*Budivoj* „kdo povzbuzuje vojsko“), f) jména metaforická a metonymická (*Vlk*, *Dunaj*), g) starobylá jména práci (*Medvěd* „ať má nositel jména sílu jako medvěd“) a ochranná (*Děd* „ať nositele jména ochraňuje jeho děd“).⁴

Ovšem neméně významné postavení měla v nejstarší antroponymii českých zemí jména přejatá, a to především jména německá, hebrejská, řecká a latinská. Německá jména pronikala na naše území v důsledku četných mezinárodních kontaktů už od počátků českých dějin. Přinášely je německé manželky Přemyslovců se svými družinami (v jejich rodu se brzy objevují jména jako *Oldřich*, *Konrád*, *Ota*), na šíření německých jmen se podíleli také němečtí rytíři, církevní hodnostáři, mnišské řády a později též německy mluvící kolonisté. Řecká (např. *Petrus*), latinská (*Paulus*) a hebrejská (*Jan*) antroponyma přišla do českých zemí zároveň s křesťanstvím, a proto bývají v slovanské onomastice označována jako jména církevní. Zpočátku se tato jména uplatňovala zvláště u duchovenstva a v kláštorech, ale ve 13. století se situace začala měnit v jejich prospěch. S mnišskými řády totiž přichází do českých zemí tzv. první vlna křesťanských jmen, provázená kultem svatých. Světci se stávají ochránci národa, různých povolání, ale především ochránci/patrony těch, kdo nosí jejich jméno. Proto jména domácí pozvolna ustupují, i když jejich vliv stále trvá.

Tamtéž lze najít informace o onomastické terminologii a o vývoji češtiny včetně jejích antroponym; též J. Pleskalová, *Tvoření nejstarších českých osobních jmen*, Brno: Masarykova univerzita v Brně 1998; též, *Vývoj vlastních jmen osobních v českých zemích v letech 1000–2010*, Brno: Host – Masarykova univerzita 2011.

3 Antroponymie je soubor antroponym v daném jazyce, na daném území a v dané době.

4 Podrobněji J. Pleskalová, *Tvoření nejstarších českých osobních jmen...*; též, *Vývoj vlastních jmen osobních...*, s. 23–30. Jména jsou uváděna v transkribovaných podobách, transkripce je však pro účely tohoto příspěvku poněkud zjednodušena.

Bohatý materiál nejstarších antroponym prokázal, že nejčastěji užívanými jmény cizího původu byli v té době *Johannes (Jan)* a *Petrus*, hojně se uplatňovala též antroponyma *Conradus (Cunradus)* a *Heinricus*.⁵ Jak bylo naznačeno výše, k identifikaci osoby na veřejnosti stačilo jediné oficiální jméno, ovšem v případě velmi frekventovaných jmen mohlo být rozlišování jedinců se stejným oficiálním jménem problematické. Jisté řešení nabízely hypokoristické obměny těchto proprií (hypokoristika), které umožňovaly odlišovat od sebe jednotlivé členy rodiny se stejným jménem oficiálním. Hypokoristika tedy vznikala v neoficiálním prostředí (v rodině, rodu apod.) a na rozdíl od jmen oficiálních plnila vedle pojmenovací a identifikační funkce ještě funkci expresivní. Často se však stávalo, že příslušné hypokoristikum splynulo s pojmenovávanou osobou natolik, že se s ní dostalo na veřejnost, kde nahradilo jméno oficiální: např. *Janik cum fratre Matheo*.⁶ V takových případech pozbylo expresivní funkci a bylo vnímáno neutrálně. Proto bývají tato pojmenování označována jako hypokoristika formální. Mezi přejatými jmény disponuje největším množstvím hypokoristik – vedle jména *Petr* – právě *Jan*, a jak ukážeme dále, bude jejich počet ještě narůstat. Prozatím bylo doloženo 13 hypokoristik: *Janec'*, *Janek*, *Janeš*, *Janik*, *Janiš*, *Janota*, *Januš/Janůš*, *Jěnc'*, *Jěnek*, *Jěneš*, *Jěník*, *Jěniš*, *Jěš*.⁷ K rozlišení osob nazvaných stejným jménem přispívala také různá zpřesňující doplňení, vzácně příjmi:⁸ např. v listině z r. 1192 jsou tři Janové rozlišováni podle svého společenského postavení (*Jan iudex Bilzinensis*), sídla (*Jan de Natunice*) a na základě příbuzenských vztahů (*Jan frater Golas*).⁹

V období 14.–15. století pokračuje vývoj antroponymie v naznačených tendencích. Z této doby již máme k dispozici řadu písemností bohatých na vlastní jména obyvatel českých zemí (včetně žen a nedospělých dětí), takže představa o soudobých pojmenovacích zvyklostech, o využití jednotlivých antroponymických typů a jednotlivých jmen nabývá mnohem zřetelnějších obrysů. Oficiální jednojmennost sice stále trvá, ale čím dál častěji se stává, že u mužů¹⁰ – jako zástupců rodiny –

5 J. Pleskalová, *Vývoj vlastních jmen osobních...*, s. 29–32; jména jsou uváděna v těch podobách, v jakých se v pramenech vyskytovala nejčastěji.

6 *Tamtéž*, s. 40.

7 J. Pleskalová, *Tvoření nejstarších českých osobních jmen...*, s. 133.

8 Příjmi je neoficiální doplňkové jméno, které se v době oficiální jednojmennosti podle potřeby připojovalo ke jménu oficiálnímu. Na rozdíl od příjmení, jehož je předchůdcem, bylo nezávazné, nedědičné a neustálené.

9 Gustavus Friedrich (ed.), *Codex diplomaticus et epistolaris regni Bohemiae I (805–1197)*, Pragae: s. n. 1904–1907, s. 307.

10 Ženy jsou v drtivé většině případů identifikovány vztahem k otci nebo manželovi, děti podobně, tj. vztahem k otci, méně k matce, popř. jinému zástupci rodiny: např. 1365 *Gerdrusa uxor Pauli*, 1357,

bývá oficiální jméno provázáno buď nepropriálním zpřesňujícím doplněním, nebo příjímím (*Jan Koftánek*, *Jan Těžký* či *Silný*).¹¹ V té době přichází do českých zemí druhá vlna křesťanských jmen a její zásluhou se kult svatých šíří i mezi prostými lidmi. Věřilo se, že člověk získá ochranu některého svatého tím, že přijme jeho jméno. Tato víra výrazně přispěla k tomu, že užívání světeckých jmen zcela převládlo,¹² ačkoliv jména domácí přímo zakázána nebyla; např. v listinném materiálu ze 14. století nacházíme jména jako *Budislav*, *Čáslav*, *Černoch*, *Hlaváč*, *Protiva*, *Vlček*, *Bratříkus*, *Hájek*, *Sulík*.¹³ Od 14. století jsou nejčastěji užívána jména *Johannes* (*Jan*, *Johan*), *Nicolaus* (*Mikuláš*), *Petrus* (*Petr*, *Peter*) a *Venceslaus* (*Václav*).¹⁴ Uvedená čtveřice jmen si uchovává významné postavení až do 18. století a je třeba zdůraznit, že *Jan* většinou zaujímá první místo. Přestože je v dané době repertoár antroponym bohatý a pestrý, přece se některá jména v rodinách, místech i větších regionech tak často opakují, že sama nejsou schopna plnit identifikační funkci. Zvláště v těchto případech nabývají na významu jejich četné formálně hypokoristické obměny, jež umožňují odlišovat jednotlivé nositele téhož jména: a) vystupují ve funkci oficiálního jména (*Ješek z Žerotína*, *Hensl Hoffmann*), b) střídají se s oficiálním jménem (*Johannes alias dictus Hanko de Stikowitz*),¹⁵ c) plní funkci příjímí (*Janderka*, *Janek*, *Jenec*).¹⁶ Repertoár formálních hypokoristik je pestrý, např. ke jménu *Jan* uvádí J. Svoboda více než 40 staročeských hypokoristických formací: *Jána*, *Janka*, *Jěnák*, *Jěnek*, *Janík*, *Jěník*, *Janček*, *Jěňček*, *Janáč*, *Janáček*, *Jěnec*, *Jěnich*, *Janoch*, *Janúch*, *Jěňšík*, *Janáš*, *Jěneš*, *Janiš*, *Jěniš*, *Janoš*, *Januš*, *Janúšek*, *Jansa*, *Jáně*, *Jěšat*, *Janata*, *Janota*, *Janda*, *Jenlík*, *Jandlin*, *Jandil*, *Jandule*, *Jandera*, *Jechava*, *Jěněva*, *Jach*, *Jěch*, *Jách*, *Jícha*, *Jáša*, *Jašek*, *Jěšek*.¹⁷

Charakteristickým rysem 16.–18. století byla neoficiální dvoujmennost, tj. dvoučlenné pojmenování v podobě křestní jméno + neoficiální příjímí, které se však v průběhu tohoto období prosadilo, ustálilo a pro muže zastupující na veřejnosti rodinu se stalo téměř závazným. (Ženy a děti byly nadále identifikovány vzhledem

---

Elizabet filia olim Nicolai carnificis (Knihy počtů města Brna z let 1343–1365, ed. Bedřich Mendl, Praměny dějin moravských 5, Brno: Historická komise při Matici moravské 1935, s. 366, 75).

11 Podrobněji Josef Beneš, *O českých příjmeních*, Praha: Nakl. ČSAV 1962, s. 6–10.

12 Z domácích jmen se udržela světecká jména *Václav*, *Ludmila* a *Vojtěch*. *Václav* zůstává až do 19. století mezi nejužívanějšími jmény.

13 J. Pleskalová, *Vývoj vlastních jmen osobních...*, s. 64–65.

14 Podrobněji *tamtéž*, s. 63.

15 *Ješek* < *Jan*; *Hensl* < *Johann*; J. Pleskalová, *Vývoj vlastních jmen osobních...*, s. 67.

16 Jan Svoboda, *Staročeská osobní jména a naše příjmení*, Praha: Nakl. ČSAV 1964, s. 194.

17 *Tamtéž*, s. 123–124. Ve skutečnosti je hypokoristik ještě více, protože Svoboda nesledoval odvozeniny z něm. *Johannes*, *Hans*, srov. např. *Hensl*.

k zástupci rodiny.) Tuto změnu v pojmenovacích zvyklostech (jednojmennost > dvoujmennost) vyvolalo zdokonalování státní správy, k němuž patřila též přesná evidence obyvatel a jejich majetku. Ve funkci oficiálních jmen se plně prosadila křestní jména, příp. jejich formálně hypokoristické obměny (často se obě podoby při identifikaci téže osoby volně střídaly, srov. 1674 *Stanislav Hřebíček* a *Staněk Hřebíček*).¹⁸ V 16.–17. století se repertoár křestních jmen sice rozšířil o další jména přejatá, ale starší frekventovaná jména si své postavení udržela. Po nás je důležité zjištění, že *Jan* byl v té době nejužívanějším křestním jménem v českých zemích. Vedle jeho české podoby se uplatňovaly též jeho německé varianty *Johannes*, *Johan* a jejich četné hypokoristické obměny, především *Hans*, *Hanzl*.¹⁹ Často užívaná byla též antroponyma *Jiří* (*Jiří*, *Georg*, *Jíra*) a *Václav* (*Wenzl*, *Vaněk*). Avšak po roce 1720 se repertoár křestních jmen výrazně proměňuje. Zvýšený zájem o kult Panny Marie a sv. Josefa podnítil hojně užívání jmen *Marie* a *Josef*, kanonizace některých nových svatých vynesla do popředí jejich jména a ta se za vydatné podpory Habsburků i mnišských řádů rozšířila ve všech společenských vrstvách. Novými světci se stali František Xaverský, František Saleský, František Borgia, Karel Boreomejský, Antonín Paduánský a Terezie. V r. 1729 byl kanonizován Jan Nepomucký, jímž se protireformace snažila oslabit úctu k Janu Husovi a Janu Žižkovi.²⁰ Za této situace se v druhé polovině 18. století stávají nejčastěji užívanými mužskými jmény *Jan* (*Johannes*, *Johan*, *Hans*; původně podle Jana Křtitele a Jana evangelisty), *Josef*, *František* (*Franz*), *Václav* (*Wenzl*), *Antonín* (*Anton*), nově se dostává do popředí antroponymum *Karel*.²¹ Rovněž repertoár hypokoristik je bohatý a pestrý, hlavní roli v něm hrají formální hypokoristika nejčastěji užívaných jmen. Jsou důležitá nejen jako rozlišovací prostředek k odlišení jedinců téhož jména, ale též jako bohatý zdroj pro tvoření příjímí a později příjmení z nich vzniklých: *Václav Hána* (< *Johann*), *Vaněk Janák*, *Martin Janeček*, *Michal Janáček*, *Jan Janouch* ad.²²

Rozsáhlou epochu, začínající v r. 1786 a končící v současnosti, charakterizuje oficiální dvoujmennost. Závažné užití křestního jména a příjmení pro jednoznačnou identifikaci všech obyvatel českých zemí (tedy i žen a nedospělých dětí) bylo uzákoněno patentem Josefa II. z r. 1786, pro židovské obyvatelstvo nařízením

18 Chrlický lánový rejstřík 1674, Moravský zemský archiv v Brně, fond D 1 – Lánové rejstříky, č. 160, in Jitka Rozprýmová, *Antroponyma v Chrlickém lánovém rejstříku (1674)*, Brno: FF MU 2007, s. 24 (magisterská diplomová práce, rkp.).

19 J. Pleskalová, *Vývoj vlastních jmen osobních...*, s. 100.

20 Podrobněji Vladimír Šmilauer, Úvod, in František Kopečný, *Průvodce našimi jmény*, Praha: Academia 1974, s. 20–24.

21 J. Pleskalová, *Vývoj vlastních jmen osobních...*, s. 100–102.

22 *Tamtéž*, s. 111.

z r. 1787. V praxi to znamenalo, že jedno z příjmí otce rodiny se stalo oficiálním příjmením celé rodiny.²³ V tomto procesu se hojně uplatňovala příjmí v podobě formálních hypokoristik. O tom svědčí např. V. Davídek, který uvádí asi 200 příjmí, která vznikla ze jména *Jan* a jeho cizojazyčných podob. Stojí za zmínku, že většina z nich jsou od původu formální hypokoristika: vedle těch hypokoristik, která jsou uvedena výše v souvislosti s obdobím 14.–15. století, jde např. o jména *Jankl, Jankele, Jonkl, Jankásek, Janeček, Janečka, Jančík, Jandus, Jandousek, Janoušek, Janšta, Janatka, Janulík, Janura, Žanta* (< *Žán*), *Hána, Hánek, Hanuš, Hanzl, Hanzlík, Honza, Honzík, Honzejek, Honziček* (< *Johan*) atd.²⁴ Zavedením příjmení končí vývoj příjmí; většina z nich přejímá – často s různými formálními úpravami – funkci závazného příjmení, které je pevně spojeno s konkrétní rodinou, dědí se, a pokud je pro své nositele společensky únosné, dále se nemění. Vývoj formálních hypokoristik se ubírá dvěma směry: a) stávají se závazným příjmením – *Janáček*, b) zůstávají v neoficiální sféře jako pravá hypokoristika (*Honzík*).²⁵

Ale vraťme se k antroponymu *Jan*. Jeho vysoká obliba pokračuje a je třeba zdůraznit, že patří k nejužívanějším jménům až dodnes. V 19. století zůstávají v popředí jména *Josef, Jan, František, Václav, Antonín*,²⁶ v letech 1900–1950 se toto pořadí v různých regionech obměňuje, ale jméno *Jan* si většinou umístění mezi prvními deseti nejužívanějšími jmény uchovává, a to bez ohledu na prosazující se nesvětcká jména domácí (národní – *Jaroslav, Ladislav, Miroslav, Vladimír, Zdeněk*).²⁷ Oblíbenost jména *Jan* neklesá ani v druhé polovině 20. století. V letech 1980–1983 byla nejoblíbenější mužská jména 1. *Jan*, 2. *Petr*, 3. *Martin*, 4. *Tomáš*, 5. *Jiří*,²⁸ podle evidence obyvatel Ministerstva vnitra ČR patřila v lednu 2012 mezi pět nejčtetnějších jmen ČR jména: 1. *Jiří*, 2. *Jan*, 3. *Petr*, 4. *Josef*, 5. *Pavel*²⁹ a ke dni 31. 12. 2016 má jméno *Jan* v ČR 293 938 nositelů a co do četnosti je na druhém místě: 1. *Jiří*, 2. *Jan*, 3. *Petr*, 4. *Josef*, 5. *Pavel*.³⁰

23 Miloslava Knappová, *Naše a cizí příjmení v současné češtině*, Liberec: AZ KORT, s. r. o., 2008, s. 9.

24 Václav Davídek, *Přehled vývoje českých příjmení*, in Václav Davídek – Karel Doskočil – Jan Svoboda, *Česká jména osobní a rodová*, Praha: Rodopisná společnost 1941, s. 81.

25 Nejnovější výzkumy ukazují, že jako hypokoristika se upřednostňují původní odvozeniny od něm. *Johannes*, srov. *Honzík, Honza, Hony, Honyš, Honyšek*.

26 V. Šmilauer, Úvod, in F. Kopečný, *Průvodce našimi jmény...*, s. 22–23; J. Pleskalová, *Vývoj vlastních jmen osobních...*, s. 141–142.

27 J. Pleskalová, *Vývoj vlastních jmen osobních...*, s. 142–143.

28 M. Knappová, *Rodné jméno v jazyce a společnosti*, Praha: Academia 1989, s. 168, 173.

29 J. Pleskalová, *Vývoj vlastních jmen osobních...*, s. 145.

30 Jméno *Jan* [cit. 5. 9. 2019], in *Naše jména* [online]. Dostupné z <https://www.nasejmena.cz/nj/cetnost.php?id=46164&typ=jmeno>

Přestože se oblíbenost jednotlivých jmen v důsledku nejrůznějších mimojazykových faktorů v jednotlivých regionech obměňuje, stále platí, že jméno *Jan* bylo po celé, téměř tisícileté období češtiny jedním z nejvíce oblíbených a užívaných jmen, a jak naznačují nejnovější výzkumy, bude tomu tak i v nejbližší budoucnosti.

Literatura

- Beneš, J.: *O českých příjmeních*, Praha: Nakl. ČSAV 1962.
- Davídek, V.: Přehled vývoje českých příjmení, in V. Davídek – K. Doskočil – J. Svoboda, *Česká jména osobní a rodová*, Praha: Rodopisná společnost 1941.
- Knappová, M.: *Naše a cizí příjmení v současné češtině*, Liberec: AZ KORT, s. r. o., 2008.
- Knappová, M.: *Rodné jméno v jazyce a společnosti*, Praha: Academia 1969.
- Pleskalová, J.: *Tvoření nejstarších českých osobních jmen*, Brno: Masarykova univerzita v Brně 1998.
- Pleskalová, J.: *Vývoj vlastních jmen osobních v českých zemích v letech 1000–2010*, Brno: Host – Masarykova univerzita 2011.
- Svoboda, J.: *Staročeská osobní jména a naše příjmení*, Praha: Nakl. ČSAV 1964.
- Šlosar, D. – Pleskalová, J.: RANÁ STARÁ ČEŠTINA [cit. 3. 9. 2019], in *CzechEncy – Nový encyklopedický slovník češtiny* [online], eds. P. Karlík – M. Nekula – J. Pleskalová. Dostupné z [https://www.czechency.org/slovník/RANÁ STARÁ ČEŠTINA](https://www.czechency.org/slovník/RANÁ%20STARÁ%20ČEŠTINA).
- Šmilauer, V.: Úvod, in F. Kopečný, *Průvodce našimi jmény*, Praha: Academia 1974, s. 20–24.

Abstract

The Name *Jan* (*John*) from the 12th to the 21st Centuries on the Territory of Today's Czech Republic

The author investigates the first name Jan (John), its modifications and usage on the territory of today's Czech Republic. On the basis of rich anthroponymic sources she has proved that the name Jan has belonged among the most frequently used names in the Czech lands since the 12th century and has kept this status to the present day. Numerous hypocoristic modifications of this name have served the purpose of distinguishing individuals bearing the same official name. Today, they still exist as both surnames (Janáček, Janda) and hypocoristic forms of first names (Jenda, Honzík) used in informal contexts.

Keywords

anthroponym, Jan, Czech language, Czech Republic, development

Prof. PhDr. Jana Pleskalová, CSc.

Ústav českého jazyka, Filozofická fakulta MU

Arna Nováka 1, 602 00 Brno

pleskalo@phil.muni.cz